

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

Szerkesztők: Dr. KUN BÉLA és Dr. RÉVÉSZ IMRE. Főmunkatárs: Dr. SZÁSZ IMRE.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
DEBRECEN, KOLLÉGIUM.

Előfizetési ár félévre hét pengő.

A ránk bízott Evangélium.

Gondolatok a magyar evangéliumi külmiszió harmincéves jubileumára.

I. Thessal. 2: 4. ... az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bizza az Evangéliumot...

Isten nem azért bízta ránk az Evangéliumot, hogy mi magunknak megtartsuk. Egy jó hírt, egy örömezenetet nem úgy bízunk az emberre, mint egy zsák pénzt: őrizd meg, rejtse el, senkinek se add oda! Egy jó hírrel való megbízásnak csak akkor van értelme, ha azt a jó hírt tovább kell adni. Olyanoknak, akik azt már szívszakadva várják, de olyanoknak is, akik talán nem várják, de ha megkapják, meggadzagszanak és felszabadulnak általa.

Ki kételkednék, hogy itt a Megbízónak jószándéka tökéletes? Isten minden áron tovább akarja velünk adni az ő Fia örömhírét. De hát a megbízottaknak a jó szándéka — amelynek az engedelmisségben kellene megnyilvánulnia — milyen mértékű?

*

„Méltatott arra“ nem azt jelenti, hogy „méltóknak, vagyis engedelmeseknek talált s ezzel megjutalmazott“, hanem ezt: „kegyelméből alkalmasoknak ítélte és ezzel alkalmas-sággal meg is ajándékozott“. Istent hazudtolja meg minden olyan keresztyénnek mondott ember, aki úgy ráül a neki részébe jutott és rája bízott evangéliumra, mint a fősvény a kincsére. Az ilyen önmagát nem tartja alkalmasnak arra, amire az élő Isten alkalmasnak tartotta őt, mert hiszen máskülönben nem üzente volna meg néki az Evangéliumot és ennek a megüzetésnek a tényével nem bízta volna rá azt. De, ettől elváhatatlanul, magát az Evangéliumot sem tartja alkalmasnak arra, amire a Király örök parancsa alkalmasnak tartja: elmenni vele és tanítani vele minden népeket!

*

Ez a szomorú felfogás lappang ott annak a jól ismert kifogásnak a lelki hátterében,

amellyel a magyar evangéliumi külmisziói mozgalomnak egy emberöltő óta annyit kellett küzdenie s kell még — csak valamivel kisebb mértékben — ma is. „Van idehaza is elég téríteni való, minek menjünk a pápuák közé?“ — talán így lehetne legrövidebben megszövegezni ezt a még ma sem csak a malom alatt hallatszó kifogást.

Mit jelent ez végső elemzésében és kendőzetlen mivoltában? Azt jelenti, hogy: a miránk, magyar keresztyénekre, Isten kegyelmes és kitüntető jótetszéséből tisztán és elegyítetlenül ránk bízott Evangélium arra még csak alkalmas valahogyan, hogy idehaza hatásokat fejtsen ki, de arra már végképpen nem alkalmas, hogy egy tőlünk teljesen idegen világban is kifejthessen valami hatást.

Azt jelenti, hogy „idehaza“, a mi egymásfél évezrede óta bizonyos keresztyén hatásokkal mégis csak átszőtt magyar és európai világunkban még csak merjük valahogyan az Evangéliumot hirdetni, még csak megpróbálkozunk valahogyan olyan keresztyének lenni, akikből az Evangélium missziói ereje kifelé is sugárzik és lüktet. Hiszen itthon éltet bennünket az a bizodalom — s tegyük hozzá: nem is egészen alaptalanul —, hogy az Evangélium itthoni ellenségei, legyenek azok bármily elszántak és elvakultak s legyen bár isten- és krisztusellenességük „tudományos“ meggyőződés, vagy csak tömegszenvedély és nyájöszton, mégis csak egy annyira-amennyire keresztyén ősi kultúrának a gyermekei s ez a sok-sok évszázados keresztyéni átöröklés nem írható ki a lelkükből egykönnyen egy bármily szenvedélyes antikrisztusi propagandával sem. Ellenben olyan — akár kezdetleges, akár nagyon is magas — kultúrákba, ahol keresztyéni befolyásoltságról (valami egészen felületes újabbkori érintkezéseket nem számítva) szó sem lehet, annál kevésbé keresztyéni átöröklésről: már nem merjük bevinni az Evangéliumot, mert attól tartunk, hogy az a maga meztelenségében, a kultúra és a hagyomány évezredes mankóitól megszabadítva, már nem lesz elég erős és elég hódító.

*

Ez a gondolkozás természetesen nem a reánk bízott Evangéliumra vet árnyat, hanem mi magunkra, a megbízottakra. Mert ez azt jelenti, hogy a mi Evangéliumunkban — annak, amit mi ilyenül tartunk, emlegetünk, árulunk és elárulunk — sokkal több a „vallás”, mint a kijelentés, sokkal több a megszokás, mint a megbízatás, sokkal több a „keresztyénség”, mint a Krisztus. Azt jelenti, hogy mi ezt a reánk bízott Evangéliumot nem tekintjük többnek és egyebnek, mint aminek a példázatbeli „gonosz és rest szolga” tekintette a reabízott egy tálentomot: valaminek, amit érdemes megőrizni — már csak azért is, mert az ellenkezőért büntetés jár ki —, de nem érdemes forgatni és kamatoztatni, mert ahhoz túlságosan kevés, nem éri meg a ráfordított fáradságot. „*Félvén, elmentem és eláslam a te tálentomodat a földbe, imé megvan, ami a tied.*” (Máté 25 : 25.)

*

És ha erre egyszer a mi Urunknak is az lenne majd a felelete: „*Vegyétek el tőle — ettől a gonosz és rest szolgától, ettől a missziói kötelességével harminc év, sőt három-négy emberöltő óta bujósdit játszó magyar keresztyénségtől — azt az egy tálentomot is !...*”

R. I.

Egyházunk jövője.

II.

Egyházunk jövőendő lelki arculatának kialakítása tehát az, amely legfontosabb és sajátlagos területe a mi lelki küzdelmeinknek és vívódásainknak.

Amiképpen olvasunk az ókorban az istenek alkonyáról, azonképpen beszélnek ma sokan a keresztyénség csődjéről. Tény az, hogy az utóbbi évtizedekben a vallástalanok és istentelenek száma hatalmasan megnövekedett, sőt a keresztyénség egyik óriási területe teljesen elveszettnek látszik az egyház számára. — A marxizmus bomlasztó hatása mindenütt növekedő erővel rombol s egyetlen állam és egyetlen egyház sem mentes a lelki betegségnek eme csiráitól. Minthogy a keresztyénség nem lehet az istentelen materializmus szövetségese, szükségképpen annak legnagyobb ellenségévé válik. Nyíltan hangoztatják, hogy az ő útjuk az egyházon keresztül vezet a győzelemhez. Talán jó volna az egyház s még az Isten fogalmával is megbékülnének, ha ez nekik céljaik elérésében segítségük lehetne; de így lerázzák magukról keresztyénségük minden emlékeit s múzeumok lomtárába kívánják küldeni azt a hitet, amelynek élet- és lélekformáló erejét annyi évszázad hirdette s amely az emberi életet szebbé, boldogabbá és tökéletesebbé kívánta tenni. Ez okból nekik mindegy, hogy tiszta evangéliomi, vagy synkretisztikus vallással állanak-e szemben. Ők az emberiség-

nek új lelki arculatot kívánnak adni, merőben ellentétet attól, amit a keresztyén hit és életfelfogás teremtett az emberiség kebelében. Református keresztyénségünk annál kevésbé lehet kedves előttük, mivel ez keményebb hitet és acélosabb akaratot kíván tagjaitól.

A harc tehát elkerülhetetlen. Jövőendő egyházunk legnagyobb küzdelmét a hitetlenek növekvő táborával kell vívnia. S ez sokkal nehezebb küzdelem lesz, mint a római egyház, vagy a secták elleni küzdelem, mert ezek nem a hitet, csak annak formáját támadják mindenkor. Ha ebben a küzdelemben a keresztyén egyházak nem találják meg egymást, akkor sorsuk meg lesz pecsételve. A régi keresztyén kultúra romjain ez esetben egy új pogány kultúra épülete fog kibontakozni. S amint a keresztyén kultúra nem nélkülözhetette annak kezdetén a pogány és zsidó elemeket, úgy az új kultúra sem nélkülözheti majd az évezredek keresztyén alapokat. Hogy pedig ez nem is évszázadok távlatában áll előttünk, mutatja az orosz szovjet s a kommunizmusnak Európa államaiban való rohamos fejlődése.

Saját szemünkkel észrevehetjük máris, hogy egyházunk tagjai minden igyekezetünk és buzgólkodásunk dacára is inkább csak megszokott formákhoz és egyházhöz ragaszkodnak s nincs meg bennök az ősök buzgó hite és áldozatos szeretete. Templombajárásunk hanyatlak s a hit kérdései iránt való érdeklődés megcsappant. Úrvacsorai alkalmaink mindinkább nem a testvéri közösségnek dokumentálása, hanem az ősi keresztyén szokáshoz való ragaszkodás. Sajnos, sokfelé annyira megfogyatkozott az úrvacsorázók száma, hogy ily alkalmakkor a templom a gyülekezet bántó némaságának tanuja. Sohasem felejttem el, hogy még a háború előtt egyik nagy alföldi gyülekezetünkben voltam legatus. A templomot az ünnepi istentisztelet alatt még csak megtöltötte az ünneplő közönség, de amidőn az úrvacsoraszertés következett, úgy megindult a gyülekezet, hogy azt hittem miszerint a lekipásztor csak a kántornak s nekem fogja kiosztani az úrvacsorát. Szerencsére néhány akkor konfirmált gyermek aggodalmaimat elosztotta. Nos, azóta, ha a háború után kissé emelkedett is a vallásos hitélet, az utóbbi időben ismét rohamosan kezd alábbszállani. És ez ellen hiábavaló a belmisszió nagyobb lármával és kevesebb buzgósággal való bevezetése. Hiábavaló a belmissziói kérdőívek megbízhatatlan adatai, amelyek sokszor Potemkin falvaknak rózsás színeit esetelik: a vallásos élet fogy és a hit hanyatlak. Ez pedig világjelenség, feltartóztathatatlan életfolyamat, amelynek tempóit mérsékelhetjük, de teljesen megállítani képesek nem vagyunk. Nem mondom, hogy ez alól más vallásfelekezetek kivételek, de viszont a római egyház szilárd szervezete többet is elbír, mint a mi labilis, változó időkhöz váltózó embereink nyugvó demokratikus egyházszervezetünk. A római egy-

ház szervezete a történelem folyamán olyan hit-aszályokat elbirt, amelyet kevésbé erős szervezetű egyházak elbírnai képtelenek lettek volna.

Nem mondom, hogy lehetne olyan hitetlen korszak, melyben hívő ember ne találtatnék, azonban ezek számára még nagyobb vonzóerőt fog képviselni a secta, amelyik vakbuzgóság tekintetében mindenkor tiszta evangéliumi hitünk felett állott. Kik maradnak meg ez esetben a mi számunkra: a sem hideg, sem hev, közömbös elemek csoportja, akikre méltán mondja az írás: „Vajha hideg volnál vagy hev, így, mivel lágymeleg vagy, kivetlek téged az én számból.” (Jel. 3: 16.)

Egyházunk demokratikus szervezete mellett a lágymeleg elemek térhódításával egyházunk hajója nagyon könnyen különböző, gyakran ellenséges vizeken fog hanyattatni. Már is mutatkoznak ennek jelei. Csak nemrégiben egy kedves barátom és lelkészársam itt e lap hasábjain értekezett egy hírlapi közleményről, amelyben be volt jelentve a tagoknak, hogy a radikális párt egy lelkészválasztáson a maga szervezetségével miként vitte győzelemre a maga exponensét. Én magam is tudok lelkészválasztásról, amelyben a szervezett szociáldemokrata-párt egyik országos vezérének támogatásával s a párt tagjaira alkalmazott nyomással sikerült döntő többséget szerezni a jelöltnek. Egyházunk élete így gyakran céljával ellentétes erők játéklabdájává válik. Már most is. Hogy mit fog hozni a jövő, erről okosabb nem beszélni. Azonban az eddig elmondottakból is világos, hogy demokratikus szervezete miatt a jövő világ nézet kialakításában először egyházunkat felhasználni óhajtják s ha már nincs többé szükségük reá, veszni hagyják.

Meg vagyok győződve, hogy nem egyházunk céljában, hanem eszközeiben, főleg szervezetében van a hiba, hogy a hitetlen idők viharát kibírni nem tudja. Szervezetén, rendszerén kellene változtatni s új eszközök alkalmazásáról kellene gondoskodni, míg nem késő. A rohanó idők változásához nem bírnak kellő rugékonysággal s úgy teszünk, hogy nyugodtan nézzük, miként ég épületünk s csak akkor gondolunk oltásra, mikor már leégett. 1907. évben hozott egyházi törvényeinket az idő sokrészben túlhaladta, de úgy látszik a nagy költséggel letárgyalt és megszavazott törvényeink életbeléptetése csak akkorra remélhető, amikor a túlhaladott állásponttá lesz. — Az evangélium Krisztusa tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, de maga az evangélium külső váza, az anyaszentegyház, mint maga az emberi élet folytonos változás és alakulás alá vetett. Új fényt kell meritenünk a régi igéből s új erőket és eszközöket bevinnünk anyaszentegyházunk testébe.

Az egyház jövődjé lelkü arculatának kialakításához tehát éppen úgy eszközökre van

szükségünk, mint életünk fenntartásához. Ilyen régóta mellőzött eszköznek tartom a gyülekezeti fegyelmezés ügyét. Fegyelem nélkül egyetlen polgári társaság sem állhat fenn, mennyivel kevésbé az egyház, amelynek lelki és erkölcsi birtokállományának megtartásáról is kell gondoskodni az anyagiakon kívül. Ha a késem elkopik, veszek helyette újat. Vajjon nem kellett volna-e az egyházfegyelem kereteinek meglazulásával újabb keretéről gondoskodni? Avagy csak a római egyháznak és a sectáknak lehet büntető sanctiójuk arra, hogy az egyház ellen vétő tagokat megbüntesse s nekünk a legsajátságosabb kálvini fegyelem alatt alakult egyháznak kell csupán túrnunk egyházunk megcsúfolásának s egyházunk iránt való hűtlenségnek minden alkalmait? Pedig Krisztus nem így mondotta-e: „Aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.” (Mát. 10: 33.) Az egyházfegyelem törvénye már most is sokat késne, ha meg volna, de hovatovább az új hitetlen világnézet térfoglalásával hatálytalanabbá válik.¹

(Eperjeske.)

Szombathy Imre.

(Folytatása következik.)

KÖZÉLET

Még egy sérelem.

A Debreceni Protestáns Lap 7. számában Szász Imre lelkésztestvérem által felsorolt sérelmekhez én is toldhatok egyet. Engem ért.

Mióta jelen szolgálati helyemen vagyok, presbitereimmel oly bensőséges viszonyban élek, mintha egy édesanyának lettünk volna gyermekei. Érintkezéseinknél soha egy keményebb szó, még csak egy elégedetlen tekintet sem esett. Övék volt a szívem, lelkem és ők is hasonlóképpen éreztek irántam. Istentől megáldott volt vállvetett munkálkodásunk.

E presbiterium részéről nemrég oly arculcsapás ért, amelyet még soha nem kaptam, pedig eleget hányt-vetett már a hab. Azóta óriási szakadék tátong közöttünk s egy-egy bujtogató szó is elhangzik imitt-amott ellenem. A szép összhangot megzavarta, az egyházi élet virágos kertjét letarolta egy sáskajárás. Jött a kortések hada, mely miután beharangolta egész Béréget, egy szárnyát éhségét csillapítani kibocsátotta egyházközségembe is. Addig rágta, dögönyözte a lelkeket, hol az egyházmegyei ügyészi tisztséggel felbízott ügyvéd, hol az esték homályában bebátorkodott járásbíróági

¹ Tisztelt munkatársunknak sok igazsága van, de a külső tervezetnek mégsem kell kellenen túl jelentőséget tulajdonítani. Az pedig, hogy politikai áramlatoknak kárát látjuk: magunk vagyunk az oka. Számos vezető emberünk előbbvalónak látta a politikát a hitélet erősítésénél: most a magunk neveltje támad ránk. Szerk.

szolga (talán v. tanácsbírói tisztség, vagy efféle várományosa?), amíg a lélek nemesebb hajtásai lepusztultak s a tar gallyak között vigan füttyö-részhetett a rombolás szele.

A korteshadból, mely a tisztújítás előtt hetekkel megindult s különösen egyházmegyénket „a züllő állapotból” kiemelni hivatott? ? esperes érdekében fejtett ki hangyaszorgalmat, jutott mindenfelé s valósággal forradalmasította lelkészeik ellen az egyes presbiteriumokat.

Vajha Isten kegyelméből mielőbb betudnám tölteni a nagy szakadékot, melynek ásitó sötétsége elnyeléssel fenyegeti a krisztusi morál fényességét!

És itt azt kérdelem „Az erős kéz” írójától: nines-e nagy szükség ilyen esetben az „erős kézre”, a „vaskézre”? Igazsága van abban, hogy „a Krisztus anyaszentegyháza lelkek országa s az evangélium beszél tiszta kézről, simogató kézről, átszegezett kézről”, de abban nagyon téved, hogy „erős kézről soha”. Miért ferdíti el az evangéliumot? Vagy talán szeretné abból is számüzni a korbácsot csattogató Krisztus kezét, mint egyházmegyénkben az erős kezét? Krisztus örökérvényű példát adott arra, hogy a kufárokkal miként kell elbánni s aki a Krisztus anyaszentegyházát építeni s abban a keresztyén morált trónjára ültetni akarja, annak vétkezés nélkül nem lehet e példát figyelmen kívül hagynia.

Csak hadd jöjjön itt is az a csattogó korbács és vagdosson végig a lélekkufárok hátán! Hadd jöjjön az erős kéz! Nem kell egyszerre megijedni. Az erős kéz is lehet tiszta, tud simogatni is és meg vagyok győződve, hogy a keresztre is hamarabb odaadja magát, mint egyik-másik ügyes kirakatrendező kéz.

Még azt is megkérdem teljes szerénységgel „Az erős kéz” írójától, hogy van-e szívében annyi, igazán nemes indulat, amennyivel át tudná hidalni a köztem és presbiteriumom között éppen az ő aknamunkája folytán támadt óriási szakadékot? Az ilyen munka, pláne, ha saját érvényesülésünk érdekében történik, nemcsak másokon ejt véres sebet, de önmagunkat is a légbe röpíthet.

Ilyen sérelmek is vannak, kedves Szász Imre testvérem! Ha kívülállóként részéről kaptuk azokat, megnyugszunk nagy nehezen s a szívünkben lejátszódott tragédia után bánatosan állapítjuk meg, hogy „az Ige ebben a gonosz világban értékét és becsét elvesztette.” De mit tegyünk, ha berkeinken belől vágnak a hú-sunkba? Úgy érzem, nincs más mód, mint az Igéhez folyamodni és annak szellemében felsóhajtani: „Bárcsak a fejem vízzé változnék, a szemem pedig könnyhullatásnak kútfejévé, hogy éjjel-nappal sirathatnám” azokat, akik az Igének rájuk nézve tetszetős részét kiválogatva indulnak el nagy szabadosságukban sebet osztoztatni és a vérpárától mámorosan lépnek öndicsőítésük piedestáljára.

Csatáry Jenő.

IRODALOM

„Az Úr az én vígasztalóm.” Elmélkedések és imák szenvedő és szomorkodó keresztyének számára. Írta Nyáry Pál pécsi református esperes-lelkész. 64 oldalon, 30 elmélkedést és ugyanannyi imádságot tartalmaz, ez a csinosan kiállított s valóban nagy hézagot pótló könyvecske, mely immár harmadik javított és bővített kiadásban jelent most meg. Célkitűzése világos: a szenvedő lélek jobban nyitva van Isten üzenete számára; erőteljesen meg akarja tehát ragadni a szerző, kinek más írásaiban is, úgy ebben is a világos bizonyágtétel a jellegzetes. A trombita bizonyos zengést tesz kezében s mi hisszük, hogy sokan, akik meghallják, meg is találják általa az életre vivő utat. Elmélkedései rövidek, tömörek s továbbgondolkozásra serkentenek; imádságairól is hisszük, hogy megnövekedő mustármagvak lesznek. — A legszívesebben tudjuk ajánlani. Ára (az eddigi 50 fill. helyett) az új kiadásnak csekély 24 fill., nagyobb rendelésnél kedvezmény. Mutatványt 20 fill. bélyeg beküldése esetén szívesen küld a szerző. (U. S.)

Iskolások Imakönyve. Református keresztyén növendékek részére készítette s énekekkel kiegészítette Uray Sándor debreceni református lelkész. Harmadik bővített kiadás. Debrecen, 1932. „Méliusz” könyvkereskedés bizománya. 20 lap. Ára? — Ennek a füzetnek harmadik kiadásban való megjelenése maga elegendő bizonyosság hasznos voltáról. A mai anyagi nyomorúság idején különös jelentősége van annak, hogy a gyermekeknek legnélkülözhetetlenebb énekszövegeket is adja s így az I—II., szórványokban az I—IV. osztályokban is bizonyos mértékig énekeskönyvet pótol. A füzet összeállítása — mint a jónevű szerző minden dolgozatáé — igen ügyes és kiváló gyakorlatiságú. Csak azt szeretnők, hogy az „*ammen*” szónak így, két m-mel való írásában sem volna különvéleménye, mert ez sem nyelvtani, sem fonetikai alapon nem indokolható. R. I.

HALOTTAINK

Telegdi Csanád Jenő nyug. főszoigabíró, a csonka-nagyszalontai egyházmegyének megalakulása óta tisztelt és szeretett világi tanácsbírája életének 66. évében f. évi február hó 27-én hosszú szenvedés után csendesesen elhunyt. Nagyszalontai főszoigabírósága alatt gróf Tisza Istvánnak hűséges és kedves embere volt. Életében mindenkit megvidámitott, halálával mindenkit megszorított. Áldás és békesség lebegjen hamvahodó tetemei felett!

Református községekben minden község-házán készülök okmányra árvabélyeget! Egy-két fillérekbelök hegyre várat így építhetünk.

KÜLÖNFÉLÉK

Lapunk legközelebb április 1-én jelenik meg kettős számmal.

Március tizenötödikét Debrecen méltóképpen megünneplte. Minden templomban volt istentisztelet, az ifjúság ünnepélye közül kiemelkedett az egyetemi ifjúságé, amely az egyetem diszudvarán kezdődött.

A debreceni lelkészi állásra abszolút többséggel Pap Imre v. o. lelkészt választották meg.

A Szeretetszövetség Hódmezővásárhelyen is megalakult. Ez alkalommal presbiteri konferencia volt, amelyen Csikesz Sándor egyetemi tanár tartott előadást. Este pedig a Fekete Sas szállóban volt nagy népességű estély, amelynek főpontja *Ballazár* Dezső püspök beszéde volt.

Előző számunk vezércikkében két kellemetlen sajtóhiba volt. *Megnyugtató* bizonyág helyett *megnyugtatósi* volt szedve; *kétség nélkül* helyett pedig *készségnélkül*.

A Református Figyelő a vallásos buzgóság és református öntudat művelésére szolgáló konferenciáit folytatja március 25. és 26. napjain Szegeden. A konferencián különböző feladatokkal résztvesznek Benkó István, Bakó László, Szabó Imre, Viktor János, Vass Vince, Áprily Lajos, Muraközy Gyula, Thaly Loránd, Draskóczy Gábor, Harsányi Pál, Csikesz Sándor, Szabó Zsigmond, Sebestyén Andor, Uray Sándor, Göde Lajos, Bereczky Albert, Ravasz László és Kun Béla. A konferencia legkiemelkedőbb része bizonyára az a nyilvános előadás lesz, amelyet Ravasz László püspök tart „A hősies élet felé” címmel.

Lelkészi konferenciát rendez a tiszáninnen egyházkerület elnöksége és a sárospataki teológiai akadémia tanári kara ápr. 6-án és 7-én Sárospatakon. A konferencia problémája a szekták elleni védekezés kérdése. Előadók: Farkas István püspök, dr. Enyedy Andor egyházkerületi főjegyző, Janka Károly főiskolai lelkészi gondnok, dr. Kováts J. István, dr. Marton János, dr. Mátyás Ernő, dr. Vasady Béla, dr. Zsiros József, dr. Szabó Zoltán theol. tanárok. Pósa Péter és Farkas Elek esperesek, Svingor Jenő belmissziói előadó, Nádházy Bertalan és Gyülvészty István lelkészek. Részvételi díj: 7 pengő (2 P jelentkezési és 5 P étkezési díj). A jelentkezési díj a sárospataki theologia igazgatója címére küldendő.

Fiskolás fiúinternátus. Pár percre minden egyetemről, Budapest, IX., Üllői-út 25., I. Havi díja 20 pengő, téli hónapokban fűtési díj 2 pengő. Érdeklődőknek részletes felvilágosítással szolgál a Soli Deo Gloria Szövetség a fenti címen.

A nagykárolyi református egyházmegye esperese Fóris Lajos az egyházmegye lelkészeit, Fóris Lajosné pedig a lelkésznéket Berey József és neje kérésére az évenként tartandó bel-

missziói értekezletre ez évben február 15-én Nagyecsedre hívta össze.

A délután 3 órakor kezdődött tanulságos és tartalmas konferenciák után a hívek által zsúfolásig megtelt templomban vallásos-estély volt, melyen Boros Mihály vitkai lelkész imája után Nagy Imre olesvai lelkész tartott biblia-magyarazatot. Bíró Gyula szavalta „Az Úr ítélt” c. költeményt. Boros Mihályné és Nagy Imréné duettjét orgonán kísérte Bíró Lajos. A vallásos estély Gőnczy József kántorjános lelkész imájával ért véget. — Az értekezleten megjelent lelkészeket és lelkésznéket úgy ebéden, mint vacsorán Berey József és neje látták vendégül.

Folyó év február 26-án a nagyecsedei „Lorántffy Zsuzsanna Református Leányegyesület” a „Református Fiú Ifjúsági Egyesülettel” karöltve műsorral egybekötött tea-estélyt rendezett. Az estélyen megjelent közönség tartalmas és gazdag műsorban gyönyörködhetett. A prolog után következtek: párbeszéd, szóló-énekek, felolvasás, szavalatok, jelenet és kar-énekek, melyeket a Leányegyesület tagjai adtak elő a hallgatóság elismerésére. A műsor összeállításáért és a szereplők betanításáért a legnagyobb hála és elismerés Berey Józsefnét a Leányegyesület fáradságot nem ismerő elnökét és a neki mindenben segédkező Bíró Lajos református kántor-tanítót illeti meg. A műsor befejezése után a teát muzsikaszó mellett elfogyasztva, a fiatalság el nem muló jókedvvel búcsúzott el a farsangtól.

Hivatalos értesítés.

A Tiszántúli Református Egyházkerület Püspökétől.

643—1933. szám

Körlevél.

Tudomásulvétel céljából felhívom a kebelbeli nagytitiszteletű esperes urak és valamennyi tanintézet tekintetes igazgatóságának figyelmét a m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszterium kiadásában megjelenő „Hivatalos Közlöny” f. hó 1-én megjelent 5. számában közzétett alábbi rendeletekre:

64.800—1933. sz. — A nem állami elemi iskolai tanítók, óvónők és állandó gyermekmenházvezetők illetményeinek újabb szabályozása.

Atyafiságos szeretettel:

Debrecen, 1933 március hó 2.

Dr. Baltazár Dezső,
püspök.

TARTALOM: R. I.: A ránk bízott Evangélium. — Szombathy Imre: Egyházunk jövője. — Közélet: Csatáry Jenő: Még egy sérelem. — Irodalom. — Hálottaink. Különfélék. — Hivatalos értesítés: Körlevél.

Laptulajdonos: **Dr. KUN BÉLA.**

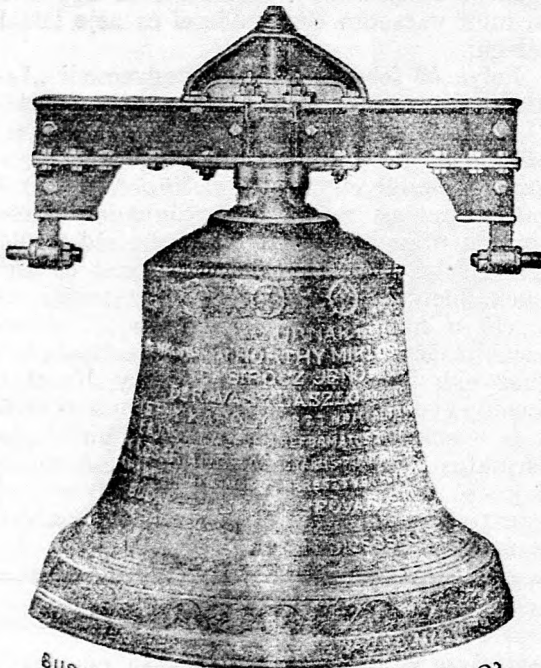
Magyarország aranykoszorús mestere

Szlezák László

harang- és ércöntőde, harangfelsze-
relés és haranglábgyár

BUDAPEST, VI., FRANGEPÁN-U. 77. SZ.

Telefon: Aut. 913-53. sz. Költségvetéssel díjmentesen szolgál

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI REF. TEMPLOM RÉSZÉRE
KÉSZÍTETT HARANG, MELYET D. RAVASZ LÁSZLÓ PÜSPÖK ÚR
AVATOTT FEL.

Előnyös fizetési feltételek. Számos egyházi elismerőjevel.

Az 1900. évi párisi világiállításon díszoklevéllel, 1921. és 1923. évi vasipari kiállításon aranyéremmel, az 1925. és 1926. évi kézműipari tárlaton kormánydíszoklevéllel, 1927. és 1928. évi budapesti, székesfehérvári, szentesi és szombathelyi kiállításokon nagy aranyéremmel kitüntetve. 1930. évi nemzetközi vásáron emléklappal kitüntetve.

A budapesti Bazilika 7945 kilogrammos új harangja gyáramban készült.

SESZTINA LAJOS

vasnagykereskedése

Debrecen.

Alapította 1819-ben Sesztina János.

Külön fűtőképességű magyar „Perpetuum“-kályhák.
Magyar gyártmányú zománc-edények,
zsír-bödönök, disznóölő-kések, husvágó-gépek.
Telefon 6. és 15-48.

Debrecen sz. kir. város és a Tiszántúli református egyházkerület könyvnyomda-vállalata. 1933-661

Protestáns egyházi irodalom!

Dr. Baltazár Dezső: Elég nékem az Isten kegyelme (Prédikációk) . . . 1.—
— A próbáltatások idejéből —.50
Czeplédy Emánuel: Baltazár Dezső református püspök életrajza . . . 2.50

MEGJELENT:

Dr. szentpéteri Kun Béla: Magyar református egyházalkotmány P 1-60
Dr. Erdős Károly: Méliusz világító lámpásának sugarai. —.30
Dr. Illyés Endre: A magyar református földművelő nép lelki élete 2.90
Dr. Incze Gábor: Keresztelési beszédek 3.—
— A magyar református imádság a XVI. és XVII. században 6.—
— Az Úr áldassék! (57 magyar református lelkész prédikációja az év különböző ünnepeire és vasárnapjaira) 7.—

Kesztyűsné Balogh Margit:

Az Úr zsámolyánál. Ára: P 3.—

Kovács János: Gyalogösvény (52 ifjúsági prédikáció) 4.—
Dr. Sz. Kun Agota: A debreceni református Nagytemplom 3.—
Makkai Sándor: Öntudatos kálvinizmus 3.60
Órosz Tamás: Napsugár a szent berkekben 4.—
Révész Imre: Kálvin élete —.80
— Révész Imre élete 8.—

Dr. Révész Imre: Az ige fénye (Prédikációk). 1.20

Szabó Gyula: Sötétségből világosság legyen! (Prédikációk) 3.—

Szalonnás János: A református leány (Kötve) 6.—

Dr. Török István: A Barthei theologia elméleti és gyakorló-lelkészi szempontból —.50

— Barth Károly theológiájának kezdetei 3.—

Varga József: Korálkönyv 6.—

Dr. Vasady Béla: A hit misztériuma 7.—

Vincze Elek: Mi láttuk az ő dicsőségét... (Prédikációk) 5.—

Vincze Károly: Istennek angyalai 4.—

Fenti művek kaphatók:

„MÉLIUSZ“

könyvkereskedésben, Debrecen,
Ferenc József-út 26. szám alatt.